

Kočiči lumpárny

PETRA POLÁČKOVÁ

ILUSTROVALA ANETA KNOPPOVÁ

Kočičí lumpárny

Vyšlo také v tištěné verzi

Objednat můžete na
www.cpress.cz
www.albatrosmedia.cz

Petra Poláčková

Kočičí lumpárny – e-kniha
Copyright © Albatros Media a. s., 2024

Všechna práva vyhrazena.
Žádná část této publikace nesmí být rozšiřována
bez písemného souhlasu majitelů práv.

ALBATROS **MEDIA**

Kočičí lumpárny

Petra Poláčková

Ilustrovala Aneta Knoppová

Text © Petra Poláčková, 2024
Illustrations © Aneta Knoppová, 2024

ISBN tištěné verze 978-80-264-5321-5
ISBN e-knihy 978-80-264-5416-8 (1. zveřejnění, 2024) (epub)
ISBN e-knihy 978-80-264-5417-5 (1. zveřejnění, 2024) (mobi)
ISBN e-knihy 978-80-264-5404-5 (1. zveřejnění, 2024) (ePDF)

Obsah

1. Kotě v lese	6
2. Maruška a bouřka	17
3. Hlad je hlad	30
4. Kotě na veterině	41
5. Budeme kamarádky?	48
6. Kočičiny	59
7. Výlet	68
8. Kde jsou kočky?	78
9. Dílna	83
10. Letáčky	90
11. Nehoda s modrou barvou	96

1. Kotě v lese

Julinka slyší z kuchyně tekoucí vodu a bouchání nádobí, které právě její babička s maminkou umývají. Byli s rodiči pozvaní k prarodičům na vydatný oběd. Babička uvařila svou vynikající svíčkovou na smetaně s knedlíkem a jako dezert podávala nadýchaný jahodový koláč. Ten má Julinka ze všeho nejradši, protože jí na něj vždycky dá hodně šlehačky. Maminka se na babičku pouze přísně podívala, když to množství šlehačky viděla, ale nic neřekla. Kdyby ano, vyslechla by si babiččinu i Julinčinu přednášku o tom, že si přece musí jednou za čas osladit život! Když Julinka koláč dojedla, seděla už u stolu v jídelně sama, protože zbylé osazenstvo se vydalo sledovat televizi do obývacího pokoje. Na jídelním stole už zůstal jenom talíř s pár zbylými kousky koláče a několik rozpitých sklenic s pomerančovým džusem.

Když Julinka přišla do obývacího pokoje, celá rodina už seděla na velké tmavě šedé sedačce ve tvaru U, kam se všichni pohodlně vešli i se svými přeplněnými bříšky. Zrak jí padl hlavně na své dva strýčky Adama a Zdeňka, tatínkovy bratry. Seděli vedle sebe a neschopní slova těžce oddychovali po vydatném obědu. Podobně na tom byla i manželka strýčka Adama, které se na klíně rozvalil Julinčin bratranec Kryštof. Jen dědeček vypadal, že ho oběd vůbec nevyčerpал. Jako jediný byl totiž na babiččinu bohatou stravu zvyklý. Navíc je silný vysoký muž, který říká, že přece něco vydrží. Až na prošedivělé řídké vlasy, které sdílí s babičkou, na svůj věk vůbec nevypadá. Julinka přišla k sedačce a volně se na ni sesula na břicho, protože neměla sílu si normálně sednout. Když se přetočila na záda a trochu se na sedačce vytáhla rukama do sedu, pocítila, že její bříško začalo trávit, tudíž se stejně jako zbytek rodiny těžkému funění nevyhne.

Dědeček kvůli bouchání a cinkání nádobí musel zesílit televizi, aby ji vůbec slyšel. Po chvíli se z kuchyně místo bouchání nádobí ozývalo prskání oleje. Babička se asi rozhodla ještě usmažit řízky, usoudilo osazenstvo obýváku podle linouců se vůně.

„Doufám, že ty řízky smaží na později,“ utrousil mezi zuby Juliin táta, který je hodně podobný dědečkovi, a to nejen vzhledově. Občas je morous, ale je taky pro každou legraci, když na to přijde. Má husté černé vlasy, vyšší

štíhlou postavu a nejčastěji nosí volné kraťasy a vytahané triko právě jako teď.

„Neboj, ty dostanete na cestu domů,“ zasmál se dědeček, který babičku moc dobře znal. Ví, že zastává názor, že návštěva musí z jejího domu odejít s plným břichem a velkou krabicí jídla na celý další den, ne-li týden.

„Takovou škodu si kvůli nám děláte,“ řekla Julinčina maminka, která zaslechla jejich debatu, když se přišla napít džusu, a zase rychle spěchala pomoci babičce. Bylo na ní vidět, že radši pomáhá své tchyni se smažením řízků, než aby se dívala na zprávy v televizi. Julinčina maminka má stejně jako Julinka blondáté vlasy a velmi pronikavé modré oči. Není moc vysoká a na návštěvu k rodičům svého muže si oblékla dlouhé letní šaty až po kotníky, takže vypadá ještě menší, než ve skutečnosti je.

Julinka má své prarodiče moc ráda, ale nebaví ji každou druhou sobotu v létě trávit u televize a dívat se na pořady s politiky, zprávy nebo nějaká sportovní utkání. Přemýšlí, co asi dělají její kamarádky. Určitě se nenudí při sledování nějakého zpravodajského pořadu v televizi, který mají zapnutý právě dneska. Kdyby alespoň pustili nějakou pohádku, zpravodajský pořad přeci není žádná zábava! Julinka navíc moc dobře ví, že jak jde o zprávy nebo politiku, začnou se dospělí pokaždé dřív nebo později vztekat. Dnes po obědě sice zatím panuje uvolněná nálada, ale raději by svůj čas o prázdninách trávila s kamarádkami.

Zatímco táta s dědečkem už několik minut komentovali jednu zprávu týkající se nějakého starého politika, který má aféru se svou mladou asistentkou, ozvalo se zahřmění.

„Ráno jsem si říkala, že určitě přijde bouřka. Bolela mě kolena,“ řekla potichu babička, která právě skončila s mytím nádobí a smažením řízků a přišla si přisednout ke zbytku rodiny do obývacího pokoje, aby se dozvěděla všechny novinky. Julince přišlo vždycky fascinující, že její kolena předpovídala budoucnost. Bohužel se to týkalo pouze počasí. Chvilí po ní přišla i Julinčina maminka. Zahřmění a příchod babičky s maminkou naštěstí přerušily živou debatu mezi tátou a dědečkem.

„No,“ povzdychl si táta a prohrábl si prameny černých vlasů, „asi bychom měli počkat, než se ta bouřka přežene. Podle toho, jak se venku najednou setmělo, tu brzy bude.“

Julinka se podívala na mámu, která tatínkovi přikyvovala na souhlas.

„Julinko, jak se má tvoje kočička?“ zeptala se babička, aby odvedla pozornost od bouřky, ale dědeček vyhodil rukama a plácl se po stehnech, protože kvůli babičce neslyšel, jaká zazněla v televizi další zpráva.

„Maruška je teď určitě vyděšená. Má strach z bouřek,“ odpověděla babičce Julinka.

Táta se hlasitě zasmál: „Ta kočka se bojí snad všeho!“

„Všeho? Ale prosím tě,“ podivila se babička.

„Stačí když něco spadne a ona blázní. Minule mi spadla na zem lžička. Lžička! A ona vyběhla ze svého pelíšku, narazila do nohy u stolu a pak se utíkala schovat pod sedačku. Je to chlupatý blázen,“ rozpovídal se táta.

Julinka z jeho slov nebyla nadšená a začala se ošívat. Její táta o Maruše často mluví ošklivě, což se jí vůbec nelíbí. Pořídit kočku byl přeci jeho nápad! Proto nechápe, proč se jí tak často směje a vypráví o ní samé špatné věci.

Před dvěma lety přišel táta domů z práce a začal vyprávět o jeho kolegovi, kterému přes plot do zahrady někdo přehodil zalepenou krabici. A ta krabice mňoukala! Když ji rozlepil, zjistil, že v ní jsou tři malá koťata. Je hrozné, co jsou lidé schopni udělat malým živým tvorečkům. Tátův kolega se rozhodl, že dvě koťata si nechá, že jim dá domov, i když nikdy žádnou kočku neměl. Musel těm drobečkům pomoci. Ale všechny tři si nechat nemohl. Julinčin táta se proto nabídl, že to třetí kotě si vezme on, protože Julinka rodiče už dlouho přemlouvala, aby si kočičku pořídili. A tak přišli k Maruše.

Julinka byla vždycky velmi přátelská holčička, a nejspíš proto má ve škole hodně kamarádek, se kterými tráví čas. Dlouho ji však mrzelo, že když si spolu hrály a povídaly, nemohla se zapojit do diskuze o zvířátkách, která doma všechny její kamarádky mají. Od doby, co má i ona svého domácího mazlíčka, vyměňují si s kamarádkami všechny své zkušenosti. Přestože je Julince teprve osm let a po

prázdninách tak půjde do třetí třídy, stará se o Marušku na svůj věk velmi svědomitě a zodpovědně, za což ji maminka vždy chválí.

Maruška je velká dlouhosrstá kočka s obrovskými zelenými kukadly, růžovým čumáčkem a třemi barvami srsti – bílou, tmavě hnědou a rezavou. Bílá barva převažuje na bříšku a límci kolem krku. Úplně bílou má i jednu přední packu a část obličeje. Jinak se na jejím těle střídají tmavě hnědá s rezavou. Julinka nejvíc obdivuje její obrovský chundelatý ocas a huňatou bílou hřívu na krku. Je to kočka ryze domácí, ven zavítá pouze při cestě k veterináři. Občas někomu proběhne dveřmi na zahradu, ale moc se jí tam asi nelíbí, protože po pár minutách vždy ráda doběhne zpátky domů do teplíčka a bezpečí. Julinka ráda vymýšlí různé příběhy, odkud může Maruška pocházet a proč ji někdo spolu se sourozenci dal do krabice a přehodil cizímu člověku přes plot na zahradu. Vzhledem k její velikosti a dlouhé srsti totiž nevypadá jako obyčejná kočka. Julinčin táta si myslí, že je možná potomkem plemene mainské mývalí. Sice nemá tak výraznou bradu, ale kočička je to prostě obrovská a stejně tak chundelatá. Navíc se podle táty chová slušně a působí aristokraticky, proto to určitě není žádná *blechavka*, jak se v Julinčině rodině říká kočkám nevyšlechtěných plemen. Julinka to slovo nemá ráda, protože blechy můžou mít přece všechny kočky. Navíc každá kočička je úžasná a je jedno, jestli je to kočička s rodokmenem nebo obyčejná domácí míca.

Venku se dál ozývaly hromy a blesky začaly ozařovat potměnou oblohu. Za pár okamžiků začalo i hustě pršet. Déšť konečně zastavil rozmluvu o Marušce, což Julinka uvítala.

„Však déšť jsme už potřebovali jako sůl. Zahrádku máme úplně vyprahlou, za chvíli by nám všechno uschlo,“ postěžoval si dědeček.

„Příští rok ji plánujeme prodat,“ pokračovala babička, „už nám nezbyvají síly.“

„Ale prosím tě,“ zasmál se táta, „to říkáš už několik let a pořád jste ji neprodali. Co jiného byste celé dny dělali?“

„Příští rok ji vážně prodáme,“ přesvědčovala babička možná víc sebe než tátu.

Zatímco se vedly debaty o zahradničení a všech výhodách a nevýhodách vlastnění zahrad, bouřka pomalu ustávala. Táta proto zavelel, že se jede domů, a tak se Julinka spolu s rodiči zvedla k odchodu.

Babička s dědečkem jim dali řízky, které babička s mamčinou pomocí po obědě usmažily, aby prý nemuseli nic vymýšlet k večeři nebo vařit zítra. Dědeček si ještě vzpomněl, že má natrhané cukety a nějaké papriky v košíku. Utíkal pro košík do sklepa a maminka zatím přemýšlela, co z těch cuket ukuchtí.

Julinka se rozloučila s prarodiči, od obou dostala velkou pusu a babička jí potajmu dala tabulku čokolády, přičemž na Julinku lišácky mrkla. Dělala to tak pokaždé a Julinka to na ní milovala.

Po cestě domů měli v autě nahlas puštěné rádio. Cesta vedla hustým, skoro až pohádkově tajemným lesem a trvala vždy jen chvíli, protože bydleli nedaleko. Moderátor v rádiu zrovna upozorňoval, ať si řidiči dávají pozor na spadené stromy po bouřce, když vtom máma vykřikla: „Pozor!“

Táta dupnul na brzdu, až se Julinka lekla, a kdyby ji bezpečnostní pás nezastavil, praštila by se o sedadlo před sebou. Nevěděla, co se děje, protože ze zadního sedadla neměla vůbec přehled. Měla strach, aby před nimi nebyl spadený strom, jak právě slyšela z rádia.

„Tak to bylo o fous!“ oddychl si táta, „kam to utíkalo?“

„Co kam utíkalo?“ nechápala Julinka a byla naštvaná, že neví, co se děje.

„Přeběhlo nám před autem malé kotě,“ odpověděla vyděšeně maminka, „málem jsme toho chudáčka srazili!“

„Cože? Musíme ho najít!“ zakřičela Julinka.

Táta odstavil auto na krajnici, aby nepřekážel ostatním projíždějícím. Souhlasil, že to malé stvoření musí najít: „Tady toho chudáčka dříve nebo později srazí auto, pokud bude běhat po silnici.“

To, že se mu stačili vyhnout oni, neznamená, že bude mít takové štěstí i příště.

Všichni tři byli rychle mokří, protože po bouřce z listů stromů pořád padaly kapky vody. Za jiných okolností by pro rodiče bylo nemyslitelné, aby se takhle promočili, ale záchrana života je zcela jiná situace.

Vážení čtenáři, právě jste dočetli ukázkou z knihy Kočičí lumpárny.
Pokud se Vám ukázka líbila, na našem webu si můžete zakoupit celou knihu.